

2) Μεταφ. σκιρτώ Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.) Κρήτ.: Ἀναφτιράζ' οἱ ἄμα ἤκ' οἱ ποῦς ἤρτιν οὐ γιός τ'ς Αἰν. Ἐνεφτερακεῖ ἡ καρδιά μ' Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

*Κι ὁδε θὰ σ' ἀνεστορηθῶ, κίτρομαδαρινεῖά μου,
τότ' ἀνεφτερακίζουνε τὰ φύλλα τοῦ καρδιᾶς μου*

Α.Κρήτ. Συνών. ἀναφτεριάζω **5**, ἀναφτερουγιάζω **B 2**, ἀναφτερω **2**. **3)** Ἀναλαμβάνω, συνέρχομαι Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ.

ἀναφτεριάζω ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,124 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 20 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναφτιριάζου Θράκ. (Αἰν.) Μέσ. ἀναφτιριάζουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. φτεριάζω.

1) Ἀναφτερακίζω **1**, ὁ ἰδ., ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ποίημ.

*ὦ, τί χαρὰ ποῦ τό 'πιασε | τὸ ἔρημο τ' ἀηδόνι,
ἀμέσως ἀναφτέριασε, | πετᾷ καὶ ξανανέωνει!*

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. **β)** Πετῶ ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

*Χαίροντας 'ς τ' ἀνεμόβορο, τὸ δρόλαπα ἀψηφῶντας,
ἀναφτεριάζει μοναχὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ αἰθέρα.*

2) Κινῶ τὰς πτέρυγας ἐκ φόβου καὶ ταραχῆς Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.: Ἀκούν οἱ κόττες τοῖς βροντῆς κι ἀναφτεριάζουν. Συνών. ἀναφτερουγιάζω **A 2**. **3)** Μὲ τὰς πτέρυγας ἀνασηκωμένας κυλίομαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ πτηνῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.) **4)** Ἀρχίζω νὰ ἀποκτῶ πτερά, πτεροφυῶ Λεξ. Δημητρ. **5)** Μεταφ. σκιρτῶ ἐκ χαρᾶς Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ἀναφτερακίζω **2**, ἀναφτερουγιάζω **B 2**, ἀναφτερω **2**.

ἀναφτέριασμα τό, ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,191 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφτεριάζω.

1) Ἀπλωμα τῶν πτερύγων, πτήσις ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ποίημ.

... Ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια

*πολλὴ περίχαρο, τρελλό, μέσ' 'ς τ' ἀναφτέριασμά μου
μοῦ 'βρεν ὁ πόνος τὴν καρδιά ...*

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀναφτερούγισμα **1**. **2)** Πτεροφυῖα, πτίλωσις Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναφτερούγισμα **2**.

ἀνάφτερος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. φτερό.

Ἄσμ. Ὁ γοργῶς καὶ ἐλαφρῶς βαίνων, ταχύπους ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἀνάφτερος κατέβηκε γιὰ τὸ γιαιτὸ 'ς τὴ χώρα
Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνεμοπάτης.

ἀναφτερός ἐπίθ. Κεφαλλ. ἀναφτιρός Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ἀνημμένος, ὁ καίων Σάμ.: Ἄσμ.

Κι μ' ἔν' ἀναφτιρὸ δαυλὶ τὴ γιφαλὴ μου δέρον.

2) Ὁξύθυμος, ὀργίλος Κεφαλλ. Συνών. ἀράθυμος.

ἀναφτερουγιάζω Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Σῦρ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργ. 3,206 ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ 237 Α'Εφταλιώτ. Μαζώχτρ. 60 — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναφτερουγιάζου Θράκ. (Αἰν.) ἀνεφτερουγιάζω Θήρ. ἀνεφτερουγῶ Σίφν. Μέσ. ἀναφτερουγιάζομαι Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. φτερουγιάζω. Τὸ μέσ. ἀναφτερουγιάζομαι καὶ παρὰ Σομ.

A) Κυριολ. **1)** Ἀναφτερακίζω **1**, ὁ ἰδ., Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Σίφν. — ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ἀρχισαν κι ἀναφτερουγιάζουν τὰ κλωσσόπουλλα Λεξ. Πρω. Οἱ κόττες ἀναφτερουγιάσανε ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. Ἀνεφτερουγιάζει τὸ πολλὸ καὶ θὰ μοῦ φύῃ Θήρ. **2)** Κινῶ τὰς πτέρυγας ἐκ φόβου καὶ ταραχῆς ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

*Καὶ δρασκελίζου πεταχτὰ τὴ σιδερένια φράχτη
π' ὁλόγυρά τους ἔπληξε, σεισμὸς τὸ πέρασμά τους,
τὰ ὄρνεα ἀναφτερουγιάσαν ...*

Συνών. ἀναφτεριάζω **2**. **3)** Κάμνω μικρὰ πτερυγίσματα, πετῶ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον Κεφαλλ. **4)** Ἐγκαταλείπω ἐκ φόβου τὴν φωλεάν μου Θράκ. (Αἰν.)

B) Μεταφ. **1)** Ἐγκαταλείπω τὴν πατρίδα μου, ἀποδημῶ Θράκ. (Αἰν.) **2)** Ἐνεργ. καὶ μέσ. σκιρτῶ, ἀναπηδῶ Σῦρ. — Α'Εφταλιώτ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναφτερούγισσε ἀπὸ τρόμο ὁ Μιχάλης Α'Εφταλιώτ. ἔνθ' ἀν. Ἀναφτερουγιάστηκε ἀπὸ τὴ χαρὰ του Σῦρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφτερακίζω **2**.

ἀναφτερούγισμα τό, Κεφαλλ. Σίφν. — ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ 182 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφτερουγιάζω.

1) Ἀναφτέριασμα **1**, ὁ ἰδ., Κεφαλλ. Σίφν. — ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν.: Ἀκουσα κοντὰ μου ἀναφτερούγισμα ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. **2)** Ἀναφτέριασμα **2**, ὁ ἰδ., Λεξ. Πρω. Δημητρ.

ἀναφτερουγίζω Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεφτερουγίζω Α.Κρήτ. ἀνεφτερουγίζω Χίος

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναπτερυγίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν χειρογρ. τοῦ Ἐρωτοκρ. τοῦ 1710. Ἰδ. Ἐρωτοκρ. Β 1620 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) ἐν ὑποσημειώσει.

Ἀναφτερακίζω **1**, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

*Πέριδικα τ' ἀκού' τὸ ἀνεφτερουγίζει,
ἀπὸ πλάι πλάι πάει τσαὶ καθίζει*

Χίος

ἀναφτερω ΔΣολωμ. 45 ΜΜαλακάσ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 220

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναπτερω. Ἡ χρῆσις λογία.

1) Κινῶ τὰς πτέρυγας, πετῶ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ. *Μὲ τὰ μάτια ἀκολουθῶντας | τὸ νεογέννητο τὸ φῶς
καὶ σὲ δαῦτο ἀναφτερῶντας | τῆς ἐξέβγαينه ὁ ψαλμὸς
ἀπ' τ' ἀθάνατο τὸ στόμα.*

2) Σκιρτῶ, πάλλομαι ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ. *Ἀ, πῶς χτυπᾷ κάμμιὰ φορὰ τούτ' ἡ καρδιά κι ἀναφτερᾷ
τώρα 'ς τὰ γεροντάματα!*

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφτερακίζω **2**.

ἀνάφτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀνάφτρα ἡ, Λεξ. Βλαστ. 361 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνάφτης = ραδιοῦργος, ὑποκινητής. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Μακρὰ ξυλίνη ράβδος φέρουσα κατὰ τὸ ἄκρον κηρίον, διὰ τῆς ὁποίας ἀνάπτονται ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰ κανδήλια, οἱ πολυέλεοι καὶ αἱ λαμπάδες Λεξ. Δημητρ. Συνών. καντηλανάφτης. **2)** Τὸ θηλ. ἀνάφτρα, ὑπερβολικὴ θερμότης, καῦμα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: *Ἀὐγουσιμάτικη ἀνάφτρα* Λεξ. Δημητρ. Συνών. κάψα, λαύρα, λιοπύρι.

ἀναφτός ἐπίθ. πολλαχ. ἀναφτό Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀναφτέ Τσακων. ἄναφτό Ἀπουλ. ἄναφ-τὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναφτός.

Ἀνημμένος, καίων πολλαχ. : Φοῦρνος ἀναφτός Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.) Καντήλι ἀναφτό αὐτόθ. Ἀναφτός λαμπρός (φλόξ) Λακων. Ἀναφτή φωτιά Μάν. || Ἄσμ.

Λαύρα μου κι ἀναφτή φωτιά | μὲ ξύλα καλοκαιρινὰ
ποῦ μ' ἔκαψε κι ὅλο μὲ καίει

(ἐκ μοιρολ.) Μάν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 309 (ἐκδ. Wagner σ. 133) «... κυρία μου μεγάλη, | λαμπάδα εἶσαι ἀναφτή μὲ δίχως μανουάλι». Συνών. ἀναμμένος (ιδ. ἀνάφτω Α 1), ἀντίθ. ἀναφτος, σβησμένος (ιδ. σβήνω).

ἀναφτος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Σῦρ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνεπίκαυστος) Αἰν. Περίδ. Δημητρ. ἀναφτους Μακεδ. ἀναφτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναφτός τοῦ ἀρχικτοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2α. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. ἀναπτος = ὄν δὲν δύναται τις νὰ ἐγγίση, ἀναφής. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ ἀνημμένος, ἐσβεσμένος ἐνθ' ἄν. : Ἀναφτο καντήλι Λεξ. Δημητρ. Λάμπα - φωτιά ἀναφτη Σῦρ. Λυχνάρι ἀναφτο Μάν. Ἀναφτον φουρνὶν - φωτιά - λεχνάριν Κερασ. Συνών. σβησμένος (ιδ. σβήνω), ἀντίθ. ἀναμμένος (ιδ. ἀνάφτω Α 1), ἀναφτός.

ἀναφτουρίζω ΑΚυριαζ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 180

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ουρίζω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀλεθουρίζω, γυαλουρίζω, κλαουρίζω, φεγγουρίζω κτῶ.

Παρουσιάζω ἀσυνήθη κίνησιν : Ποίημ.

Τῇ νύφῃ θὰ περάσουνε | κ' ἡ ρούγα ἀναφτουρίζει.

ἀνάφτω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καπ. ἀνάφτου βόρ. ιδιῶμ. ἀνάτ-τω Ἀπουλ. ἀλάφτω Κεφαλλ. ἀνάβω σύννηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀνάβου πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀνάφου Μακεδ. (Σνίχ.) Τσακων. ἀνάβω Κύν. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Πρω. ἀνάβου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Λέσβ. ἀνάβω Κύπρ. ἄφτω Ἀπουλ. (Καστριν. Καλημ. Στερνατ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἄντ-τω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄφκω Ἀστυπ. Μετοχ. ἀναφτούμενος Λεξ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνάπτω.

Α) Μετβ. 1) Θέτω πῦρ, ἄπτω, ἀνάπτω κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καστριν. Καλημ. Στερνατ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων. : Ἀνάφτω τῇ φωτιά - τὸ δαδί - τὸ λύχνο - τὴ λάμπα - τὰ ξύλα - τὸ φοῦρνο - τὸ ἡλεκτρικὸ - τὸ φῶς κττ. κοιν. Ἀνάβω τὴν ἐκκλησιὰ - τὴν Παναγιά - τοὺς ἁγίους (βραχυλ. ἀντὶ τοῖς καντήλες - τὰ κεριά τῆς ἐκκλησιᾶς κτλ.) Ἀ γουναῖκα ἐνὶ ἀνάφα τὸ λυχνούτι - τὸ φοῦρνο - τὰ κᾶβα (ἡ γυνὴ ἀνάπτει τὸν λύχνον - τὸν φοῦρνον - τὰ ξύλα) Τσακων. Ἐξάκαμε τζ' ἀνάβαμε τούρ ἁγίου (ἐπήγαμεν καὶ ἀνάψαμεν κηρία εἰς τοὺς ἁγίους) Τσακων. || Φρ. Ἀναψε - σβῆσε (ἐν ἀκαρεῖ, τάχιστα. Πβ. συνών. φρ. ἄψε - σβῆσε) πολλαχ. Θὰ τοὺν ἀνάψου ἕνα κερὶ (θὰ τὸν διαβάλω) Μακεδ. (Σέρρ.) Γλέντι δὲ θὰ δοῦμε, ἂ δὲν τοῦ τ' ἀνάψουμε κι αὐτουνού τὰ καντήλια (ἂν δὲν κάμωμεν καὶ τοῦτον νὰ εὐθυμήσῃ) Ἀ Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 215. Τοῦ ἀναψε μὲ δουφεκὰ (βραχυλ. ἀντὶ ἀναψε τὸ τουφέκι καὶ τοῦ ἔρριξε μὲ δουφεκὰ) Πελοπν. (Μάν.) Τοῦ τὴν ἀναψε ἀποπίσω (τὸν ἐπυροβόλησεν ἐξόπισθεν) Μύκ. Θὰ σοῦ ἀνάψω κάμμιά ! (θὰ σὲ ραπίσω. Συνών. φρ. θὰ σ' ἀστράψω κάμμιά, θὰ σοῦ σκάσω κάμμιά) Σῦρ. || Παροιμ. φρ. Ἀνάβ' φουτιά χονεῖς ξύλα (διὰ ραδιουργιῶν προκαλεῖ ἐριδας) Αἰτωλ. Ἀναψε κερὶ καὶ βρές με (ἐπὶ τοῦ

ἀπειλοῦντος ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ κρυφίως) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Παροιμ.

Ἀναφτε τὸ λυχνάρι σου προτοῦ νὰ σ' εὕρ' ἡ νύχτα (νὰ προνοῇς ἐγκαίρως δι' ἕκαστον ζήτημα) Σίφν. || Ἄσμ.

Ποιὸς ἄγγελος νὰ σ' ἔπλασε καὶ δὲν ἔχεις ψεγάδι, νὰ τὸν καπνίζω μετζουβὶ καὶ νὰ τ' ἀνάφτω λάδι ;

(μετζουβὶ = μοσχολίβανον) Ρόδ.

Οἱ ἄνθρωποι οἱ βρένιμοι πριχοῦ θεν-νὰ μισοσέφουν ἀνάβκουν τὰ φανάρια τοὺς ὀμπρὸς διὰ νὰ βλέπουν

Κύπρ.

Σήκω, βάγια, ἄναφ' τὸ κερὶ, ἄναψε τὸ λυχνάρι Ζάκ. Συνών. ἀνακαρώνω (Π) Β 1. Καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ σπανίως μέσ. ἐκπέμπω φλόγα, καίομαι, ἀνάπτω κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) : Ἀνάφτει ἡ φωτιά - ἡ λάμπα - τὸ ἡλεκτρικόν. Ἀναψε ὁ κόσμος ἀπὸ τοῖς ἀστραπῆς - τοὺς πυροβολισμοὺς. Ἀναψε τὸ μαγαζί - τὸ σπίτι κττ. (ἐξεργάσῃ ἐν αὐτῷ πυρκαϊά). Κάβρουνα - καντήλια - φῶτα ἀναμμένα κοιν. Δύο κανδήλαι ἄναμναι Καλημ. || Φρ. Ἀναψε τὸ τουφέκι - ὁ πόλεμος - ὁ καβγάς - τὸ γλέντι - τὸ παιγνίδι - τὸ τραγούδι - ἡ δουλειά (ἐξήχθη εἰς ἀκμήν, ἐκορυφώθη) κοιν. Ἀνάψανε τὰ καντήλια του (ἔγινε καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς) σύννηθ. Ἀνάψαν οἱ ποδγές της (ἐπὶ γυναικὸς ἡ ὁποία δεικνύει ἀνησυχίαν, δραστηριότητα καὶ σπουδὴν, οἰονεῖ τρέχει ὥς ἐάν ἐκαίοντο τὰ ἐνδύματά της) Σῦρ. Λεξ. Βλαστ. 495. Τὸ σπυρὶ ἀνάβει (εἶναι πολὺ ἐρεθισμένον) αὐτόθ. 395. Ἀναμμένο χρέος (τὸ μὴ ἐξοφληθὲν) Ἡπ. Ἀναμμένη φωτιά (ἐπὶ τοῦ ἐξ αἰδοῦς κατερύθρου) Πελοπν. (Ἀρχαδ.) || Παροιμ. Ἀναψ' οὐ γιανός, κήκων τὰ ψάρια (ἐπὶ τῶν φυσικῶς ἀδυνάτων) Μακεδ. (Πάγγ.) || Ἄσμ.

Δὲ μ' ἔκαψες μὲ τὴ φωτιά ν' ἀνάψω καὶ νὰ σβήσω, μὰ μ' ἔκαψες μὲ τὸ σεβὰ καὶ πῶς θὰ δαγμαδίσω ;

Κρήτ.

Σταθῆτε σεῖς, μαῦρα βιολιά, καὶ σεῖς, μαῦρα λαγοῦτα, 'ς τοῦ πεθεροῦ μου τὴν αὐλὴ βλέπον φανάρι ἀνάβγει

Κύμ. — Ποίημ.

Μοναχὰ τὸ βράδυ βράδυ

οἶντα βασιλεὺς ὁ ἥλιος, οἶντα ἀνάβωνται τ' ἀστέρια

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,42. Συνών. ἀνακαρώνω (Π) Α 1 β, ἄφτω, κορώνω, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀναφτός. Τὸ οὐδ. τῆς μετοχ. ἀναμμένο οὐς., ἀτμόπλοιο ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἰστιοφόρον Παξ. : Πάει μὲ τ' ἀναμμένα (ὑπηρετεῖ ὡς ναύτης εἰς τὰ ἀτμόπλοια). 2) Μεταφ. ἐξάπτω, ἐξεγείρω, διεγείρω Ἀθῆν. — ΜΜαλακάς. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 217 : Μᾶς ἀναψε κ' ἔφυγε Ἀθῆν. || Ποίημ.

Περ' ὅσοτερο ἀπὸ μὲ ἀνοιξὶ τὸν ἔρωτά μου ἀνάφτει τοῦ χινοπώρου τ' ἄγγισμα 'ς τὰ ὥραῖα σου μαλλία

ΜΜαλακάς. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Γύπαρ. πρᾶξ. Α στ. 345 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 198) «δὲ πῶς μοῦ ἐνάψα τὴν καρδιά, δὲ πῶς μ' ἐθανατώσα». Καὶ ἀμτβ. ἐξάπτομαι, διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι σύννηθ. : Αὐτὸς ἀνάβει μὲ μᾶς - μὲ τὸ τίποτα σύννηθ. Ἀνάφτω ἀπὸ ἀγάπῃ - ἀπὸ ζήλεια Λεξ. Δημητρ. Σὰν τ' ἐπιασι ἀπ' τὰ β'ζιά ἀναψι (κατελήφθη ὑπὸ μανίας ἐρωτικῆς) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Φρ. Ἀναψι τοῦ τσιφάλι τ' (ἐμέθυσε) Λέσβ. Αὐτὸς τὰ 'χ' ἀναμμένα (εἶναι μεθυσμένος) Σάμ. || Ἄσμ.

Μὴ μὲ τηρᾷς κατάμματα, γιὰτὶ μ' ἀνάφτει ὁ πόνος, μ' ἀνάφτει κ' ἡ κακὴ πληγὴ καὶ δὲ μὲ βρίσκ' ὁ χρόνος

Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. πβ. Μαλάλ. Χρον. 130,13 (ἐκδ. Βόννης) «καὶ ἀκούσας ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν περὶ αὐτῆς λόγον ἀνήφθη». β) Κινῶ τινα εἰς ὀργήν, ἐξοργίζω, παροργίζω Εὐβ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Μέγαρ. κ. ἄ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. : Τὸν ἀναψα μὲ αὐτὰ ποῦ τοῦ εἶπα Λεξ. Πρω. Τὸν ἀναψαν οἱ βρι-

